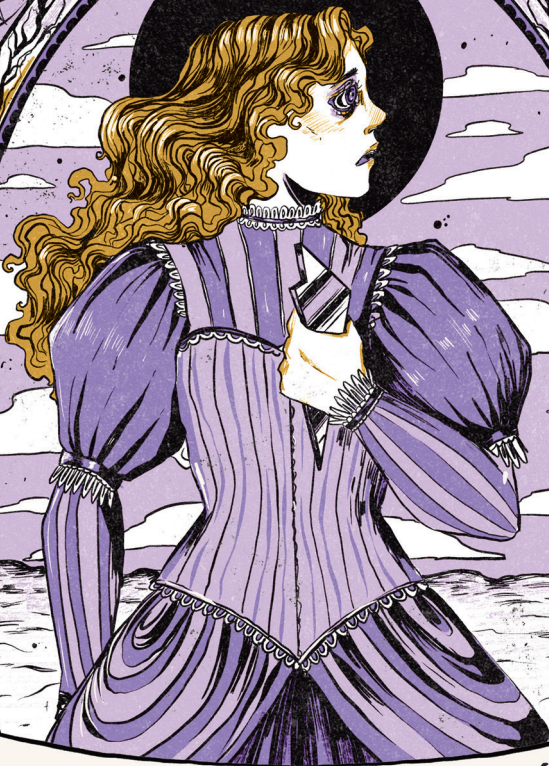

ANDREW JOSEPH WHITE

DUCH CENÍ
ZUBY

conQueer

conQueer

TJ Klune

Dům v blankytně modrém moři
Pod šeptajícími dveřmi
V životech loutek
Vlčí píseň
Někde za mořem

Josh Lanyon

Případ mrtvého redaktora
Všechno, co napsala
Kluk s bolestivým tetováním

Petra Kubašková

Ocelová křídla motýla

Ashley Herring Blake

Delila Greenová má všechny na háku
Astrid Parkerová má všechno v malíku

Lisa Henry & Sarah Honey

Liška ryšavá

RJ Scott

Každopádně láska

Imogen Binnie

Nevada

Andrew Joseph White

Za námi šlo Záhrobí
Duch cení zuby

Chuck Tingle

Tábor Damašek

Andrew Joseph White

DUCH CENÍ ZUBY

conQueer

2025

Andrew Joseph White
The Spirit Bares Its Teeth

First published in the United States under the title
THE SPIRIT BARES ITS TEETH by Andrew Joseph White.
Text Copyright © 2023 by Andrew Joseph White. Published
by arrangement with Peachtree Publishing Company Inc.
All rights reserved.

Translation © 2024 Kateřina Niklová
Cover © 2023 Evangeline Gallagher

ISBN 978-80-88636-25-0

Pro děti s otevřenými ranami,
které se stále učí zažívat

– A. J. W.

DOPIS OD AUTORA

Jedna z krutých nespravedlností na světě je, že přežití někdy bolí. Kupříkladu otevřená operace srdce na první pohled dost připomíná vraždu. Před objevem anestezie se při amputaci používala jenom pilka na kosti a kus hadru k zakousnutí. Proto musím na rovinu přiznat, že *Duch cení zuby* obsahuje transfobii, ableismus, realistické vyobrazení násilí, sexuální napadení, diskuse o vynuceném těhotenství a potratu, zmínky o sebevražedných myšlenkách a spoustu lékařské brutality.

Taky ale chci jasně říct, že tato kniha není nezbytný zákrok. Nemusíte ji protrpět. Kdykoli můžete prostě slézt z operačního stolu a odejít. Nebudu vám to mít za zlé.

Pro ty, kdo čtou dál – máte hadr, do kterého byste se mohli zakousnout? –, chci připojit několik poznámek o kontextu. Když pominu duchy, média a alternativní historii, *Duch cení zuby* byl inspirován odporným zvykem viktoriánské Anglie označovat jisté lidi za „choré“ nebo „jiné“ jenom proto, aby se tím ospravedlnila krutost, které byli vystaveni. Hrozby násilím si vynucovaly striktní dodržování společenských norem a často si braly za cíl ženy, queer lidi a postižené nebo jinak marginalizované skupiny. Na konec knihy jsem připojil další poznámku o těchto skutečnostech, a to i o některých, kterými se tato kniha nezabývá. Skutečné dějiny jsou někdy mnohem srdceryvnější než jakýkoli hororový román.

Doufám, že pro vás bude tento příběh aspoň něco znamenat. Doufám, že k vám skalpel bude laskavý. Doufám, že se vám stehy čistě zahojí. Přinejmenším to si zasloužíte; my všichni.

Váš Andrew

Aspoň že doktoři měli dost slušnosti na to aby mě napřed zabili než mě otevřeli. Aspoň že mě zabili rychle. Vykrvácet je legrační protože vám to vůbec nepřipadá jako smrt. Jste prostě čím dál unavenější a najednou je po vás.

Po smrti jsem sledovala jak mě řezou na kusy. Vyjmuli mi oči a naporcovali je na plátky tenké jako papír. Oholili mi hlavu a otevřeli lebku aby se dostali k mozku. Tváře si zakryli maskami a uvěznili mě v této tmavé místnosti abych svým hněvem nemohla srazit svět na kolena. Protože oni vědí jak moc se umí mrtvé dívky hněvat.

Jakmile doktoři skončili s mýma očima a mozkiem přesunuli se ke zbytku mě. K mým vlasům zubům kůži jazyku. Nechtěli je studovat ale vybít si na nich vztek. Toužili mě ztrestat za to že jsem je zklamala. Když mě nedokázali zlomit holýma rukama pustili se do mých žeber pilou. Pořád dokola opakovali moje jméno FRANCES FRANCES FRANCES a já jsem běs jsem poltergeist trčím tu a křičím.

Co hledali? Našli to?

Posloucháš?

S bratrem jsem naposledy mluvil před šesti měsíci. Pamatuji si přesné datum: bylo to dvacátého druhého dubna roku 1883. Jak by ne? Je ve mně nesmazatelně zapsané jako vypálená rána, jako artérie zacelená žářem, aby přestala krváčet.

Ten den se konala jeho svatba a já byl na pokraji hysterie.

Nesnažil jsem se schválně dělat problémy. Opravdu ne, přísahám. Nikdy to nedělám schválně, ať už matka a otec tvrdí cokoli. Dokonce jsem slíbil, že to bude dobrý den. Nedovolím, aby mě příliš pevně sešněrovaný korzet dohnal k záchvatu, nebudu podupávat nohou, nebudu se vrtět a rozhodně sebou nebudu škubat pokaždé, když kostelní varhany vyloudí vysoké tóny. Budu se chovat tak způsobně, že rodičům nezavdám pražádný důvod k tomu, aby na mě třeba jen pohlédli.

A proč by to neměl být dobrý den? Byla to bratrova *svatba*. Právě se po několika měsících, kdy vyučoval chirurgii v Bristolu, vrátil zpátky do Londýna a já toužil jenom po tom pověsit se mu na paži a klábosit o člancích v nejnovějším vydání *Edinburgh Medical Journal*. On mi naopak poví vše o svém novém výzkumu a popíše mi tu nejodpornější věc, jakou spatřil, když někoho rozřízl. A zatímco si bude před obřadem upravovat vlasy, bude mě zkoušet. „Vyjmenuj všechny kosti v ruce,“ řekne. „*Nastudoval* sis svoji anatomii, že ano?“

Bude to dobrý den. Slíbil jsem to.

Jenže v bezpečí mé ložnice, když den ještě nezačal, se to slibovalo snadno. Něco jiného bylo vejít do Svatého Jana poté, co mě matka s otcem během jízdy v kočáře informovali o tom, že mě ještě před příchodem nového roku provdají.

„Je čas,“ řekla matka, vzala mě za ruku a stiskla – vyvinula přitom až příliš velký tlak na záprstní kosti, na proximální články prstů. „Šestnáct je pro dívku tak hezkou jako ty dokonale věk.“

Doopravdy tím myslela: „Pro dívku s očima jako máš ty.“ A navíc to nebyla pravda. Minimální zákonem určená věková hranice pro vdavky byla a pořád je dvacet jedna let, jenže anglické zákony ani církve Mluvčím nikdy nezabránilly vzít si, co chtěli. A bylo zjevné, že chtějí mě.

Z obřadu jako by se najednou stal smrtící alergen. Zatímco otec hovořil mezi lavicemi s kolegou a matka se rozplývala nad šaty svých přítelkyň, já si zarýval prsty do krku, abych se ujistil, že mi neotekla průdušnice. Varhaník se nahnul nad klávesami a vyloudil jediný tón, který se mi zabodl do ušních bubínků jako jehla. Příliš mnoho lidí mluvilo najednou. Byl tu až moc velký rámus, bylo tu až moc lidí, až moc horko. Nervózně jsem začal podupávat podpatkem do podlahy. *Klep klep klep.*

Otec mě chytil za ruku a ztišil hlas. „Nech toho. Toho, co děláš s nohou, nech toho.“

Nechal jsem toho. „Omlouvám se.“

Za dobrých dnů jsem podobně velké události zvládal. Večírky, oslavy, elegantní večere. Někdy jsem dokonce přesvědčil sám sebe o tom, že si je užívám, když tam byl George, aby mě chránil. Ale jen proto, že mě k tomu vycvičila legie drahých učitelů. Z podivínského, nezvladatelného dítěte vycepovali poslušnou dceru, která seděla s nohama líbezně složenými pod sebou a nikdy nemluvila, když neměla. Takže ano. Kdybych měl dobrý den, možná bych to zvládl. Jenomže dobrých dnů se mi najednou nedostávalo.

Proklouzl jsem davem.

Někdy předstírám, že můj strach je malý králík, kterého mám v hrudníku. Takový ten králíček, na kterém škola mého bratra zkouší své techniky, má šedou srst a tmavé oči a schovává se pod mojí hrudní kostí, hned vedle srdce.

Matka a otec to opravdu udělají, připomínal mi. Přitiskl jsem si ruku na hrud' a marně pátral v lavicích. Kostel byl dlouhý a vitrážová okna se v něm rozpínala jako průsvitné membrány. A až to udělají, vykucháš se. Vytáhneš své vnitřnosti na světlo. Slíbil jsi to.

Vyšel jsem ven do předsíně a tam konečně, po takové době, byl. Můj bratr se svými družbami, s kamarády z univerzity, se kterými jsem se nikdy nesetkal. Upíjel z placatky. Mával rukama a snažil se rozprout krev v prstech. Bristol ho změnil. Anebo jednoduše dospěl, když jsem tam nebyl a neviděl to, a možná by bylo lepší, kdybych ho obrátil naruby a zase sešil, abych se nemusel dívat, jak dál stárne. Aspoň teď, když byl zpátky, bude sloužit v místních nemocnicích a v okolních vesnicích a nebude ode mě tak daleko. Už nebude až na pobřeží, už ne.

Jen tak hlasitě, aby mě slyšel, jsem řekl: „Georgi?“

Bratr mi pohlédl do očí a jeho první slova po tolika měsících byla: „Vybrala sis *tyhle* šaty?“

Ovšem. Ze všech sil jsem se snažil nemyslet na to, co mám na sobě. Korzet byl přímo určený k podtržení křivek a šaty byly nevkusné a na zadku měly obrovského honzíka podle poslední módy. Tedy aspoň podle matčiny představy poslední módy. Nastudoval jsem si diagramy v Georgeových poznámkách, podle kterých mohly pevně stažené korzety deformovat kosti a vnitřní orgány, vštípil jsem si je tak dobře, že bych je uměl nakreslit kusem uhlu na podlahu kostela. Maso a kosti mi dávají větší smysl než lidé, kteří jsou z nich poskládání.

„Byl to matčin nápad,“ řekl jsem prostě a odolal nutkání ukousnout si záděru. „Můžu s tebou mluvit? Jenom na vteřinu?“

George se usmál na své družby. „Promiňte, kluci. Moje sestra je důležitější než vy, bando.“

Oddělil se od davu, kamarádi brblali a dloubali ho lokty do žeber, a odvedl mě do tichého kouta v zadní části sanktuária. Pryč od lidí a rámusu.

Bez otce, který by po mně štěkal, jsem se nedokázal přestat ošívat. Neohrabaně jsem si mnul ruce, tiskl si je na žaludek a kousal se zevnitř do tváře, až jsem na jazyku cítil krev.

Jak ubohé, že sis kdy myslel, že se tomu vyhneš, řekl králík.

George mi zvedl ruku před obličej, aby upoutal moji pozornost. „Nádech,“ řekl. Rychle jsem následoval jeho pokyn a nadechl se. „Výdech.“ Vydechl jsem. „Tak. V pořádku. Jsem tady.“

Od okamžiku, co ses narodil s dělohou, jsi byl v prdeli.

Už jsem to dál nezvládal. Masku, kterou jsem si vystavěl, abych si mohl hrát na dokonalou dceru, praskla. Stehy se potrhaly. Rozplakal jsem se.

George řekl: „Ach, Silasi.“ Moje jméno. Moje *skutečné* jméno. Už tomu bylo tak dlouho, co mě někdo naposledy oslovil mým pravým jménem. Přitiskl jsem si ruku na rty, abych potlačil trapný vzlyk. „Použij slova,“ řekl George. „Pověz mi, co se děje.“

Nechtěl jsem to udělat na jeho svatbě. Nedělal jsem to schválně. Opravdu, přísahám.

„Musím pryč z domu. Stane se to. Už brzo.“ Začal jsem se kolébat vpřed a vzad. George mi položil ruku na rameno, aby mě zastavil, ale já ho odstrčil. Musel jsem se hýbat. Jestli se nebudu hýbat, rozkřičím se. „Ne. Ne. Prosím, ne. Prostě... já nevím, nevím, co mám dělat.“

„Silasi,“ řekl George.

„Když se od nich dostanu pryč, získám tak trochu času navíc.“ Jenže bude tomu tak doopravdy? Nebo jsem byl prostě zoufalý? „Nenechávej mě s nimi samotného, *prosím*...“

„*Silasi.*“

Potom se jeden z družeb naklonil do kostela a zařval: „Dorazila nevěsta!“

„Do prdele,“ řekl George. „Už?“

„Počkej.“ Chytil jsem ho za rukáv. Ne, nemohl teď odejít, nemohl. „Georgi, prosím.“

Jenže on couval, smetl mi ruku ze své paže. Když jsem o měsíce později na tento okamžik vzpomínal, vybavoval jsem si jeho bolestný výraz a starostlivě nakrčený obličej, nevím však, jestli se tak opravdu tvářil. Nedokážu přesvědčit sám sebe, že jsem si to v následujících týdnech jenom nevybájl.

„Promluvíme si o tom později,“ řekl George. „Dobře? Běž se posadit, než se tě vydají hledat.“ Hrdlem mi stoupala nevolnost a hrozilo, že se mi rozlije po jazyku. „Později. Slibuji.“

Odešel.

Zíral jsem za ním. Nepřestával jsem se třást. Pořád jsem se nemohl nadechnout.

Mohl jsem snad neposlechnout? Nikdy jsem se to nenaučil.

Utřel jsem si dosucha oči a našel své místo vedle rodičů. Matka se usmála a sevřela mi rameno tak pevně, jak to dělávali chirurgové pacientům před vynálezem anestezie. „Jak se má George?“ zeptala se mě a já řekl: „Dobře.“ Varhaník spustil pomalou, krásnou píseň a slunce vysílalo vitrážovými okny duhové paprsky. George stál na konci uličky. Zachytil můj pohled a usmál se. Taky jsem se usmál. Můj úsměv ale kolísal.

Dovnitř vešla nevěsta zavěšená do otce, vysoká a s vlasy barvy medu. Nebyla nejkrásnější ženou v impériu, ale ani nemusela být. Čišela z ní taková laskavost, jako by byla ze zlata.

Ale.

Měla fialové oči.

A stříbrný prsten Mluvčí na malíku.

Králík řekl: *Brzy to budeš ty.*

Jako mladší – mohlo mi být tak deset nebo jedenáct – jsem snil o tom, že bych si své oči vydloubil. Připadalo mi to tak

snadné. Vrazit palec do dŕlku, protlačit ho za bulvu a vytáhnout ji, *lup*, jako zátku z láhve vína. Říkal jsem si, že bez očí mě Královská mluvčí společnost nechá být. Její zástupci přicházeli každou neděli na šálek matčina čaje a s otcem hovořili o duších a o práci s nimi a o ekonomických příležitostech v Indii a snažili se spočítat pravděpodobnost toho, že by se mnou počali děti s fialovými očima. „Nikdy sis nehrála s duchy, že ne?“ řekl mi jednou nějaký Mluvčí, zatímco mi uhlazoval rukáv. „Víš přece, co se stane holčičkám, které si hrají s duchy.“

A nikdy to nepřestalo. Jenom se to zhoršovalo, stávalo se to čím dál hlasitějším a hlasitějším, když mi narostla prsa a boky. Teď mi líbali ruku a laskali mě po vlasech. Ptali se na chlapce, se kterými jsem už byl, a nabízeli nehorázné sumy peněz za moji ruku.

„*Je šerík, vřes, nebo sléz?*“ ptali se matky, zatímco mě drželi za čelist, abych nemohl uhnout. Někdy mi nasadili stříbrný prsten Mluvčí, jenom aby viděli, jak s ním budu jednou vypadat. „*Ach, paní Bellová, kdy jí dovolíte se vdát?*“

Matka se vždy jen usmála. „*Brzy.*“

Z toho mladistvého pobláznění jsem rychle vyrostl. Oči jsou jenom symptom, ne choroba. Kdybych se chtěl uchýlit k chirurgickému zákroku, musel bych jít k jádru věci: k hysterektomii, nechat si úplně odstranit dělohu. Dokud se nezbavím schopnosti zachovat pokrevní linii, ty muže nebude zajímat, co ze sebe odříznu – to ale neznamená, že bych nevydloubal oči podříznutému praseti, jenom abych zjistil, jaké to je.

Georgeova manželka měla fialové oči jako já.

On se chystal udělat nějaké dívce přesně to, co se stane i mně.

Vyskočil jsem na nohy. Matka zasyčela a natáhla se po mně, já si ale přitiskl ruku na ústa a vyklopýtal do uličky. Rozrazil jsem vstupní dveře a zhroutil se na schodech.

Jednou dvakrát jsem vyplivl žluč, pak jsem se pozvracel.

Otec vyšel ven za mnou a postavil mě na nohy. „Co to vyvádíš?“ zavrčel. „Co je to s tebou?“

Bude to bolet, řekl králík. Bude to bolet bude to bolet bude to bolet.

Od té doby nesebral George odvahu, aby se se mnou sešel.
Dobře ví, co udělal.